

ZMÁMENÍ

Série Never After

EMILY McINTIRE

ZMÁMENÍ

Copyright © 2022 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2024

Cover © Cat at TRC Designs, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5155-6 (pdf)

EMILY McINTIRE

ZMÁMENI

přeložila Pavlína Wünschová

PLAYLIST

Natural – Imagine Dragons

Teeth – 5 Seconds of Summer

Genius – LSD ft. Sia, Diplo, Labrinth

Ruin My Life – Zara Larsson

Fire on Fire – Sam Smith

I Don't Wanna Live Forever – ZAYN, Taylor Swift

Don't Speak – No Doubt

Crying Over You – The Band CAMINO and Chelsea Cutler

If I Killed Someone For You – Alec Benjamin

Over the Rainbow – Israel Kamakawiwo'ole

Pro nepochopené.

Nikde není tak dobře jako doma.

L. FRANK BAUM, ČARODĚJ ZE ZEMĚ OZ

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je temný milostný román. Je inspirovaný pohádkou, ale nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. Temné romány se pohybují na škále – to, co je pro jednoho černočerné, může být pro druhého světle šedé. Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná.

Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

Prolog

Sedmnáctiletá Evelina

Zármutek je zvláštní.
Je to jediný pocit na světě, kterému lidé údajně rozumí,
ale přitom ho vnímají jako přítěž.

„Čas zahojí všechny rány, Evie.“

To si nechte.

Čas nezahojí nic. Jen dá pocitům větší prostor, a tak narůstají, kypí a hnijí.

Zavrtím se. Do stehů mě dře dřevěná lavice, proto se neustále ošívám. Dorothy – moje sestra, která ještě žije – se na mě zlostně zahledí, jako bych svými pohyby mohla přitáhnout nechtěnou pozornost. Jako by naším směrem už nehleděli všichni muži v místnosti v naději, že ji aspoň zahlédnou.

Její dokonalé hnědé nadýchané vlasy, vyčesané do vysokého ohonu, se zhoupnou, když se otočí zátky směrem dopředu, aby naslouchala knězi, který žvaní o věcech, o nichž nic neví. O tom, jak nám zbyly alespoň vzpomínky a žádný život nebude zapomenut. Já ale pohled nespouštím z Dorothy. A z jejích pitomých, pohupujících se hnědých vlasů.

Ruce mě svrbí touhou natáhnout se, pevně prameny popadnout a zatáhnout za ně tak moc, až se vyrvou ven, a tak si ruce

raději zasednu. Nezáleží na tom, jak moc chci Dorothy zaškrtit, protože tohle není o ní. Dnešek ne.

Dnešek je o Nesse.

A Nessa vždycky tvrdila, že se nechám strhnout svými náladami, a tak to nejmenší, co můžu udělat, je udržet je na uzdě. Koneckonců jsem teď na její zádušní mši.

Hrdlem mi znovu začne stoupat ten zvláštní pocit.

Zármutek.

Někdy se přelévá jako vlny v oceánu, jindy stojí pevně na místě jako socha vytesaná do kamene. Momentálně mi ztěžka sedí na hrudi jako tvrdý balvan.

Skousnu si tvář a snažím se nezhroutit.

Můj otec sedící vedle Dorothy si odkašle a já k němu zalétnu pohledem. Prohlédnu si tetování, která pokrývají jeho prsty a mizí pod rukávem košile. Jednou za čas se je zkouším prozkoumat víc, abych našla stopy, které by mi prozradily, co tetování znamenají, a přemýšlím, jestli některé z nich představuje mě. Připadá mi ale mnohem pravděpodobnější, že se během těch posledních osmi let, co hnil v maličké cele, zkrátka jen nudil a chtěl si něčím pomalovat kůži.

Otec mi věnuje kradmý pohled. V jeho unavených světle hnědých očích se zračí smutek. Obejme Dorothy a ta si opře hlavu o jeho rameno. Nevím, jestli se otec tváří tak ztrápeně kvůli Nesse, nebo kvůli všem těm letům, o které přišel. Možná ani kvůli jednomu.

Ale na tom stejně nezáleží. Zařídily jsme si život bez něj a od té doby, co je zpět, dělá, jako by svými hloupými chybami nepřivedl celou naši rodinu na mizinu.

Dnes je horko, a i když se dá léto v Kinlandu v Illionois snést, momentálně mám pocit, jako bych hořela zaživa. Přelétnu

pohledem po chrámové lodi, po všemožných iniciálách a obrazcích vyřezaných do dřevěných světlých lavic a po barevných pruzích, které pronikají skrz vitrážová okna a odráží se od lesklé podlahy. Počítám, kolik lidí se obtěžovalo dorazit, a nevšímám si toho, jak pomalu usínají, ani jak si šeptají, jako by se snad slušelo klevetit během zádušní mše nejdůležitějšího člověka v mém životě.

„Ale především,“ přeruší moje úvahy kněžův hlas, který se odráží od vysoké klenby a stoupá ke stropu katedrály, „Nessa Westerlyová milovala svou rodinu. Byla věřící. A kdo jiný by měl o její lásce k těmto dvěma věcem promluvit než člověk, který byl pro Nessu nejdražší... její sestra.“

Srdce se mi v hrudi zastaví a já zaryju nehty do dřeva pod mými stehny, až mám pocit, že se rozštěpí vedví. *Nevěděla jsem, že budu mít proslav.* Ale pronesu ho, protože Nessa byla víc než moje sestra. Byla o deset let starší a milionkrát chytřejší a vychovávala mě od mých devíti let, kdy tátovi našli v dopravním letadle deset kilogramů koksu a šel do basy. Ale Nessa se o mě popravdě starala už dávno předtím. Při pomýšlení na to, co budu ksakru dělat teď, když je pryč, se mi v krku vytvoří knedlík.

Myslí mi probleskne jedna myšlenka. Zajímalo by mě, jestli se tu objeví naše úlisná máma a jestli vůbec ví, že její nejstarší dcera je po smrti a muž, kterého údajně milovala – a opustila – je na svobodě. Zaplaším tu myšlenku a místo toho si představím, že to *ona* je mrtvá a hnije. Po tom, jak nás opustila, když otce zavřeli, by si to zasloužila.

Po očku znovu mrknu na Dorothy a přimhouřím oči, když si přejede kapesníkem pod očima. Jako by měla nějaké právo být smutná. Nessu nesnášela.

Abych byla přesná, mě nesnáší taky, ale s Nessou to bylo jiné. Její nenávist se proměňovala. Zpočátku šlo o čistou žárlivost. Nessa byla nejstarší a nejkrásnější a získávala si pozornost všech zkrátka jen tím, že existovala. A Dorothy byla... až druhá. Učebnicový příklad syndromu prostředního dítěte.

Při nástupu do vězení otec Nesse řekl, ať mu dělá radost. Mně ani Dorothy neřekl jediné slovo. Dorothy se pak změnila. Její závist přerostla v nenávist a ze zahořklého dítěte se stala „ideální“ žena s hluboce zakořeněným komplikovaným vztahem s otcem.

Umí svou roli hrát tak dobře, že by z ní byla skvělá herečka.

Při těch vzpomínkách se zhluboka nadechnu, ale než se stihnu postavit, Dorothy vstane místo mě, strčí do mě a vklouzne do uličky. Ani se na mě nepodívá, ale já ji propaluju pohledem celou dobu, co míří ke stupínku. Její podělaný culík se pohupuje a zářivé stříbrné podpatky klapou po podlaze.

Při bližším pohledu na její nohy zatnu zuby tak moc, až mě zabolí stoličky.

Nessiny boty.

Panebože, to je taková kráva.

Ano... zármutek je zvláštní věc.

Ale to vztek taky.

A já zuřím.

Zuřím, že se Nessa nechala zabít.

A zuřím, že ji zabila Dorothy.

Nicholas

O sedm let později

Jak se jmenuje?“
„Po očku mrknu na Setha, který si prsty pročesává tmavý plnovous.

„Není divu, že ti žádná nedá, když máš na obličejí tuhle hrůzu.“

Zašklebí se na mě. „Ženský to zbožňují. A neodbíhej od tématu.“

„Jaký ženský?“

„Všechny, který po tobě zbydou.“ Seth na mě mrkne, postaví se, zvedne koženou bundu, která ladí s jeho tmavou pokožkou, a zakryje jí pouzdro s pistolí u boku. „Ty mi to vážně neřekneš?“

Pokrčím rameny a otočím se na kancelářské židli dokola. Z obou stran se na mě tlačí nízké zdi mé kóje. „Nepamatuju si to.“

„Jak jinak,“ odfrkne si Seth.

V hrudi mi zabublá smích. „Věděla, jak to je. Rozdali jsme si to. Nepožádal jsem ji o ruku.“

Seth zavrtí hlavou. „Myslím, že žádná není tak blbá, aby si myslela, že s tebou stráví víc než jednu noc, kámo.“

Stáhne se mi hruď a já se donutím k úsměvu. Nemýlí se. I kdybych chtěl, při mém zaměstnání není na vztah prostor. S povoláním agenta DEA, Úřadu pro potírání drog, se pojí jistá rizika.

Stěží mám dost času na to, abych ochránil sestru. Kdokoli další by byl přítěží, o kterou nemám zájem.

„Nezlob se na mě, ale já si prostě odmítám hrát na nějakou smyšlenou pohádkovou emoci.“

Seth nadzvedne obočí. „O čem to ksakru mluvíš?“

„O lásce.“ Pokrčím rameny. „Není skutečná. Je to jen chemická reakce, kterou lidi nafukují.“

„Jak myslíš, chlape.“ Seth se zasměje. „Nezajdeme někam na jídlo?“

Pohlédnu na dlouhou řadu identických šedých stolů, kterou doplňuje špinavý modrý koberec. „Ne, chce se mnou mluvit kapitán.“

Seth pohlédne stejným směrem jako já a oči mu padnou na zavřené dveře kanceláře našeho vedoucího chicagského oddělení, agenta Galena. „Proč?“

„Nejspíš mám zase někomu dělat chuť. Skutečnej případ mi nepřiradil už hodně dlouho.“

Seth zvedne koutek úst. „Tak to jsi možná neměl píchat jeho dceru.“

Zaúpím a přejedu si dlaněmi po obličeji. „Bylo to *jednou* a nevěděl jsem, že to je jeho dcera.“

Seth se zasměje a já po něm zamračeně hodím první propisku, která mi přijde pod ruku. Je pěkně drzý, že se směje mému neštěstí.

Dveře do kapitánovy kanceláře se otevřou a oba se za tím zvukem otočíme. Seth se přestane smát, ztuhne a odkašle si. Podívám se na něj a ušklíbnu se.

Srab.

Našeho šéfa se vždycky bál, i když jsem mu nespočetněkrát říkal, že Galen sice štěká, ale nekouše. Oba tu pracujeme jako agenti skoro deset let, ale Seth se stále chová, jako by byl čerstvý absolvent, který se bojí o místo. Každý agent se ale do terénu nedostane, tam se člověk musí vypracovat, což je částečně důvod, proč svou práci mám tak rád. Člověk nedostane nic zadarmo. A když jsem v utajení, přímo cítím, jak měním svět. S každým dalším podělaným drogovým dealerem, kterého dostaneme, se má vina z toho, jak jsem zklamal svou vlastní rodinu, zmírňuje.

„Woodsworthe,“ ozve se Galenův hluboký, chraplavý hlas.

Mrknu na Setha, postavím se a zamírím do kapitánovy kanceláře. Celou cestu cítím, jak mě kapitán probodává pohledem. Nijak se netají tím, že mě nesnáší, chce mě vyštípat z tohoto oddělení a následně i ze svého života. Ale nehledě na jeho osobní pocity já svou práci žiju a v tom, co dělám, jsem nejlepší.

Posadím se na tvrdou šedou židli u jeho stolu a pohledem přejeďu po zarámované fotografii jeho ženy a třech dcer. Můj penis sebou škubne, když si všimnu usměvavé Samantha s dokonalou olivovou pokožkou, která štíhlou paží objímá svou mladší sestru.

Sethovi jsem lhal. *Věděl* jsem, že je to kapitánova dcera. Ale bylo mi to jedno. Zasloužil jsem si, aby mě vyřadil z aktivního vyšetřování a nechal mě jen sedět u stolu.

Kapitán si odkašle, projde kolem mě a s přimhouřenýma očima fotku obrátí tak, aby nebyla vidět. Koutek úst mi zacuká, ale já úšklebek potlačím a místo toho zaujmu znuděnou pózu.

Galen na mě namíří prst. „Nedívej se na ni, ty prasáku.“

Se smíchem zvednu ruce na znamení, že se vzdávám. „Par-don, kapitáne.“

Zamračí se. „Jsem tvůj nadřízenej, žádnej podělanej kapitán. A tvoje omluva pro mě neznamená ani hovno.“

„Jste kapitán mého srdce, a když nejste šťastný vy, nejsem šťastný ani já.“ S posměškem si položím ruku na srdce. „No tak. Už jsem se omluvil. Co mám ještě udělat?“

Galen přimhouří tmavé oči. „Ty už jsi toho udělal víc než dost.“

Opřu se v židli. „Dělal jsem jen to, co po mně chtěla.“

Kapitán udeří dlaněmi do stolu a kanceláří se rozlehne plesknutí. „Máš padáka.“

Pokrčím rameny, zapřu se pažemi o opěrku a zvednu se. „Fajn.“

„Posaď se. *Do prdele.*“ Přejede si rukou po plešaté hlavě, zhluboka vydechne a sesune se na židli. „Panebože, jak já tě nesnáším,“ zavrčí.

Nakrčím obočí. „Můžete vůbec se svým podřízeným takhle mluvit?“

„Mám pro tebe práci.“

Tohle konečně upoutá mou pozornost. Předkloním se a z tváře mi zmizí pobavení. *Konečně.*

„Už jsi byl někdy v Kinlandu?“ Vytáhne tlustou složku, která hlasitě dopadne na stůl, a ten zvuk se mi rozezní v uších. Ze složky vypadne několik černobílých fotografií z kamerového systému.

Natáhnu se a posbírám je.

„Jo, párkrát,“ odpovím nonšalantně. Snažím se ignorovat, jak se mi svírají útroby při vzpomínkách na dvouhodinové túry

z Chicaga do Kinlandu, na které nás se sestrou brávala máma. „Ale už dlouho jsem tam nebyl. Naposledy jako dítě.“ Hlas se mi na posledním slovu lehce zlomí a v krku se mi usadí nepříjemný pocit. Odkážu si a začnu si prohlížet fotografie. Na jedné z nich někdo vykládá bedny z kamionu. Na další se postarší muž se šedými vlasy uhlazenými dozadu a tetováními, která se táhnou přes prsty až ke krku, zubí na chlápka vedle sebe. „Kdo to je?“

„*Tohle* je Farrell Westerly. Slyšel jsi o něm?“

Zavrtím hlavou.

„Čistokrevnej Američan z Irska s trestním rejstříkem, na kterej seš zvyklej. Strávil osm let ve vězení Gilyken Penitentiary, odkud ho podmínečně propustili za dobrý chování. Posledních pár let je o něm zase slyšet. Ten chlap je snad *všude*.“

Ušklíbnu se. „Napravenej trestanec?“

„Jako všichni,“ odfrkne si kapitán. „Řídí operace mimo Kinland, kde do ulic dodává ten novej matroš.“

Žaludek se mi sevře. Ten „novej matroš“ se jmenuje Létající opice a je ho všude plno. Podobá se jiným druhům heroinu, ale zároveň je úplně jiný. Je neskutečně oblíbený, což znamená, že se všude objevují podvodníci, kteří se snaží drogu napodobit, ale nedaří se jim to. A to znamená, že spousta lidí umírá na předávkování špatně říznutou drogou.

S přimhouřenýma očima se zahledím na fotografii dvou mužů. „To je...?“

„Jo.“

Vydechnu a opřu se v židli, protože ty lesklé hnědé vlasy a statnou postavu poznávám. „Ezekiel O'Connor.“

Se zkrouceným žaludkem položím fotografie zpátky na stůl. Ezekiel je v naší branži dobře známý. Jeho otec, Jack O'Connor, byl v Chicagu nechvalně proslulý jako král irských gangů. Byl

nemilosrdný. Ale to bylo před lety, než jejich moc upadla a Jacka zavraždili ve vězení, kde si odpykával trest za své *nespočetné* zločiny.

„Takže co... chcete po mně, abych to prozkoumal?“

Kapitán přimhouří oči. „Chci, abys našel jejich dodavatele. Když dostaneme velký zvíře, zbytek už bude hračka. Nelovil jsem je během nejlepších let své kariéry jen proto, aby se mi pak ta irská lůza znova rozrostla o nový tváře a nový místa a myslela si, že si zase může dělat, co si zamane.“

Zvednu obočí. „Půjdu do utajení?“

„Překvapuje tě to?“ nakloní hlavu.

Ruce se mi roztřesou z toho náhlého přívalu adrenalinu. „Jen jsem dlouho v utajení nebyl.“

Galen zamručí a stáhne k sobě hustá obočí tak, že se mu uprostřed čela vytvoří hluboká vráska. „Takže říkáš, že do toho nejdeš?“

Zhoupne se mi žaludek a já se vmžiku napřímím. „Zbláznil jste se? Na tenhle úkol jsem nejlepší a vy to víte, kapitáne.“

Kapitán sáhne vedle počítače, popadne další fotografii a položí ji přede mě. Je na ní žena. Nádherná žena s lesklými hnědými vlasy vyčesanými do vysokého ohonu, oblečená do značkového oblečení. „Tohle je Dorothy Westerlyová, Farrellova dcera. Prej je to jeho slabina. Až se k nim dostaneš, zkus se s ní sblížit. Ta povolí.“

Nitrem mi probleskne překvapení. „Proč zrovna s ní?“

Galenovi se po tváři pomalu rozlije úsměv a opře se v židli. „Pro hezký dcerušky máš přece slabost, ne?“

Evelina

Na botě mám krev.
Do háje.

Přimhouřenýma očima shlédnu na obnošené černé boty na podpatku z umělé kůže a žaludek se mi sevře podrážděním z toho, že mi bude po zbytek noci v tomhle podělaném klubu do boty prosakovat kus mrtvolý.

Doufám, že to neznamená, že se ten chlap vrátí jako duch a bude mě strašit.

„Co je, ty bručoun?“ zeptá se s úšklebkem můj nejlepší a jediný kamarád Cody a opře se vedle mě o bar.

Prudce vzhlednu, přitisknu si ruku na srdce a nadzvednu obočí. „Já nejsem žádné bručoun.“

Jeho blondaté vlasy se zavlní, když zvrátí hlavu a zvonivě se rozesměje. „Jsi stoprocentní pesimista.“

Pohlédnu na frontu lidí za ním, kteří si chtějí objednat pití, a pokrčím rameny. „Jsem realista. V tom je rozdíl.“

„Tak či tak je s tebou pekelná nuda.“ Protočí oči. „Proto jsi mě sem vytáhla? Měl jsem za to, že s tou parukou se trochu uvolníš. Blondýny se přece uměj bavit.“

Zatnu zuby a zabubnuju nehty ve tvaru mandlí o dřevěný bar. Černý lak dokonale ladí s mým rozpoložením. V Chicagu jsem jen proto, že jsem vyfasovala nepříjemný úkol vystopovat nějakého podřadného *idiota*, který potřebuje dostat lekci. Takhle to je pokaždé, když se otci připlete někdo do cesty. Blondatá paruka, kterou mám přilepenou k hlavě, a barevné kontaktní čočky jsou jen pojistka. Nemám je proto, abych se *bavila*.

„Dáš si panáka?“ zkusí to Cody znovu a zakrouťí na mě obočími, která napůl zakrývají brýle.

„Já nepiju.“

Ta slova pronesu ostřeji, než jsem zamýšlela, ale mezi očima mi narůstá bolest a taky podráždění, které se ve mně sváří už od rána, kdy mě nějaký *kreten* vyrušil při zpracovávání účetnictví, které musím vést tak, aby náš rodinný podnik působil legálně, i když k tomu má daleko.

Znovu shlédnu na zaschlou krev na botě.

Cody se zamračí. „Od kdy?“

S povzdechem si přeježu rukou po hustých odbarvených blondatých pramenech, které mi spadají přes rameno. „Odkakživa, Cody. Nevím. Panebože, hodláš mě popichovat celou dobu? Jen jsem chtěla, abys na chvíli vypadnul z domu od mámy,“ pokrčím rameny. „Abys trochu žil a chvíli nezíral do počítače.“

Cody zamrká. „Fajn,“ vydechne nakonec. „Jdu si zatrsat. Najdi mi nějaký pěkný, velký péro, který bych mohl přebílat.“ Poprvé za celou noc se usměju a Cody na mě mrkne. „Až dokončíš to, kvůli čemu jsi sem doopravdy přišla, měla bys udělat to samý. Možná když si pořádně zašukáš, trochu se uvolníš.“

Mávnu nad jeho slovy rukou, otočím se a žaludek se mi sevře, když ke mně s úsměvem zamíří barman. *Přesně ten muž, kvůli kterému jsem sem přišla.*

„Už si dáš konečně něco k pití?“ zeptá se.

„Nejsem si jistá, na co mám chuť.“ Přinutím se k šibalskému úsměvu a zamrámám na něj zpoza řas. Samozřejmě lžu. Jsem tu, abych zjistila, jestli neprodává náhražku *našeho* produktu.

V očích mu zajiskří. „Nemáš žádnýho oblíbence?“

Napodobím jeho pohyby a přitlačím ňadra k baru tak, aby na ně měl dobrý výhled. „Já moc nepiju, víš? Radši bych si... *zalétala*.“

Pohled mu sjede z mých očí na můj kyprý dekolt a já potlačím znechucení z toho, jak je předvídatelný. Zase tak přitažlivá popravdě nejsem. Ne v porovnání se sestřinými jemnými rysy, ale jakmile nějaký chlap spatří prsa, krev se mu z mozku okamžitě nahrne do penisu.

Barman si olízne rty.

„Zkrátka se ráda bavím.“ Nakloním hlavu a zabubnuju dlouhými nehty o barovou desku. „Co ty?“

Muž si přehodí našedlou utěrku přes rameno a opře se loktem o bar.

„Andrew!“ zaječí kdosi. Jeho pozornost se přesune na číšnici, která v rukou svírá prázdný tác a tváří se otráveně. „Kámo, dáš mi už ty drinky?“

Barman se s úšklebkem podívá zpátky na mě a poklepe klouby o desku. „Nikam nechod'. Mám něco přesně pro tebe.“

Jakmile se otočí, shodím masku, zvednu podtácek a začnu jím otáčet v ruce. Snažím se tak zaměstnat, abych si neobjednala sodovku a ubrousek a nezačala odstraňovat skvrnu ze špičky boty.

Není moc vidět, ale přesto mě irituje.

„Moc se snažíš.“

Prudce zvednu hlavu a pohled mi padne na výraznou čelist a světle zelené oči. Nakrčím obočí. „Prosím?“

Muž se zazubí, až se mu v koutcích plných rtů vytvoří dro-
líčky, napije se piva a opře se o bar.

Odfrknu si. Rozčiluje mě, že se mě tenhle chlápek rozhodl
obtěžovat, a ještě víc mě štve, že je tak přitažlivý, až se mi svírá
žaludek. „Kdo říká, že se o něco snažím?“

Neznámému poskočí ohryzek, přistoupí blíž a prohrábne
si krátké, lehce vlnité hnědé vlasy. Do nosu mě udeří vůně
skořice. Sleduju ten pohyb a následně sjeďu pohledem níž, na
jeho černou koženou bundu a tmavé džíny.

„Můžeš trénovat na mně, jestli chceš,“ pokračuje a kývne
směrem k barmanovi. „Než se vrátí.“

Nakloním hlavu a přemýšlím, jestli mě balí, nebo jestli si
ze mě utahuje. „Páni, to je nabídka.“

Pokrčím rameny. „Dnes mám náladu rozdávat.“

Za normálních okolností bych na někoho, kdo naruší můj
prostor, nereagovala dobře. Ale tento muž mě zajímá. Navíc je
sexy a popravdě řečeno jsem nadržena. Je těžké najít někoho,
koho dokážu snést dostatečně dlouho na to, aby mě vzrušil.

Natáhnu ruku, vezmu mu pivo, přiložím si ho k ústům
a trochu se napiju. Potlačím úšklebek, který se mi z hořké chuti
dere na tvář, olíznu si rty a polknu. Je zvláštní nemít piercing,
který běžně nosím, ale lehce identifikovatelné věci jako piercing
v jazyku zrovna nepomáhají zůstat anonymní.

A předtím jsem nelhala. Skutečně nepiju.

„To je dobrá zpráva.“ Sklouznu ze stoličky a přejdu k němu
tak blízko, až se mu řadry otřu o hrud. Dech se mu zadrhne
v hrdle, když si lehce stoupnu na špičky a přejdu mu rty po
čelisti. „Protože já zase ráda беру.“

V očích mu zaplane. Couvnu a na jeho tváři se rozlije do-
konalý úsměv. „Jsi zajímavá.“

„A ty otravnej,“ odpovím.

Zasměje se.

Hrud' se mi sevře. Kousnu se do rtu, abych zabránila úsměvu, který se mi plíží na rty, a zavrtím hlavou.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se.

Zahledím se na něj. „Proč?“

„Tak se to dělá. Když si chlap všimne hezký holky na baru, chce ji poznat víc.“ Natáhne ruku. „Já jsem Nick.“

Založím si ruce a shlédnu na jeho napřaženou paži. „Jak mám vědět, že nechceš znát moje jméno jen proto, abys mě mohl stalkovat?“

„To zní docela arogantně.“

„Fakt? Jsi sám v klubu, balíš náhodný ženský a ptáš se jich na jména. Copak jsi nikdy nekoukal na true crime pořady, Nicholasi?“

Ukáže na taneční parket. „Nejsem tu sám. A jmenuju se Nick.“

Pohlédnu směrem, kterým ukazuje, a spatřím hezkého muže, který tančí s neznámou ženou uprostřed parketu.

„To je můj kámoš Seth. Dnes mi přiřadili novou práci, kvůli který musím odjet z města, takže naposledy slavíme.“

„Já bych taky nejspíš slavila, kdybys odjížděl.“

Nicholas se zasměje a znovu se napije piva, a to ze stejného místa, z jakého jsem předtím pila já. Pak vystrčí jazyk a olízne si rty. Ani na vteřinu ze mě nespouští pohled. Útroby se mi sevrou a mezi nohama se mi rozlije horko.

Nehorázně mě irituje, jak na mě působí.

„Hele, nevím, o co tady jde,“ mávnu mezi námi rukou, „ale nemám na to čas. Takže buď přejdi k věci, nebo si najdi někoho jinýho. Určitě tu je spousta zoufalek, který ti ochotně sdělej osobní informace, abys jim mohl koukat do oken.“

Nicholas odloží sklenici, přelétne mě pohledem, přistoupí ke mně blíž a skloní se tak, až se rty téměř dotýká mé tváře. Sykavě se nadechnu a srdce se mi v hrudi rozburácí.

„Nechci tě stalkovat, krasotinko.“ Zastrčí mi pramen vlasů za ucho. „Já tě chci píchat.“

Aha.

Nitrem se mi prožene horko a cosi zvráceného. Tenhle muž je nebezpečný. Rozptýlení – které si nemůžu dovolit. *I když...* pohlédnu na barmana Andrewa, který v práci bude ještě několik hodin. Trochu zábavy ničemu neuškodí. A proč bych se neměla odměnit? Mimoto nejsem zvyklá na to být středem pozornosti. Obvykle se ukrývám v temných zákoutích a snažím se co nejvíce splynout se stíny. Je pro mě pak jednodušší sledovat svou sestru Dorothy a vyčkávat, kdy jí její dokonalá maska spadne na dostatečně dlouhou dobu, abych stihla dokázat to, z čeho ji podezřívám už roky. Že Nessu zabila ona.

Tahle změna tempa je nečekaně poměrně příjemná.

„No...“ Zabubnuju konečny prstů o bar a cítím, jak Nicholas spaluje celé mé tělo pohledem. „Bylo to fajn, ale musím na dámy. Jestli víš, co je pro tebe dobrý, nepůjdeš za mnou, úchyle.“

Nicholas našpulí rty, jako by potlačoval úsměv, a nakloní hlavu.

Upřímně čekám, že za mnou půjde i tak, ale zatímco se prodírám tanečním parketem i úzkou chodbou a odstrkuju od sebe ulepená, zpocená těla, nikde ho nevidím.

Takhle je to lepší.

Otevřu dveře na dámské záchody a vklouznu dovnitř. Je to malá místnost obložená malými černými a bílými kachličkami ve tvaru obdélníku a stojí tu jen dva záchody. Přejdou k nim, nahlédnu pod dvířka, abych si zkontrolovala, že v kabinkách

nikdo není, a pak dojdou k umyvadlu, opřu se o něj a zhluboka vydechnu.

Dveře se prudce rozevřou a zase zavřou, z čehož mi srdce skočí až do krku a já zpozorním. Zapadne zámek. Otočím se a nitrem mi projede vzrušení, když se setkám s Nicholasovým pohledem. Přejde ke mně, aniž by ze mě spustil své tmavé oči. Nakloní hlavu, sundá si černou koženou bundu a odhodí ji na umyvadlo. Ustoupím a narazím do špinavé obložené stěny, ale on nezastaví, dokud se ke mně celý nepřitiskne. Mé tělo se rozechvěje.

„Věděla jsem, že za mnou půjdeš.“ Protočím oči. „Seš tak předvídatelnej.“

Natáhne ruku za mě, popadne mě pevně za vlasy, zatáhne a zakloní mi hlavu tak, abych se mu dívala do očí.

Panebože.

Moje srdce buší jako o závod. Doufám, že lepidlo, které jsem použila, paruku udrží na místě.

„Nejspíš nevím, co je pro mě dobrý,“ zavríní.

A potom se ke mně skloní a políbí mě.

Se zasténáním vymrštím ruce a chytím ho za hlavu. Nicholas mi strčí jazyk do úst a ten se proplete s mým. Jeho polibek je sladký a dráždivý a já se nechám strhnout okamžikem. Toho chlápka už nikdy neuvidím, ale doufám, že než zmizí, dostojí svým siláckým řečem a alespoň s ním prožiju orgasmus.

Rukama sjede níž, chytí mě za stehna, zvedne mě a uvelebí se celým tělem mezi mýma nohama. Přirazí ke mně a já mu zakňučím do úst.

Ještě že jsem pistoli nechala v autě. To by se těžko vysvětlovalo.

Obtočím kolem něj nohy, pohnu boky a začnu se o něj třít.

„Do hajzlu,“ zakleje a odtrhne ode mě rty, aby mi jimi mohl přejet po krku.

Prýští ze mě vlhkost. Prohnu záda a opřu se hlavou o zeď za sebou, aby měl víc prostoru.

„Tak už mi prozradíš, jak se jmenuješ?“ zachraptí.

„Ne.“

Spustím ruku, rozeprnu knoflík na jeho džínách, vklouznu dovnitř a uchopím do ruky jeho penis. Je tak velký, až se mi zhoupne žaludek.

Nicholas pustí moje nohy, lehce couvne a vytáhne z kapsy kondom. Vytrhnu mu ho, padnu na kolena a stáhnou mu kalhoty tak, abych mohla jeho penis vytáhnout ven. Ze špičky stéká kapka touhy, a tak se skloním a tu slanou tekutinu olíznu. Jakmile ucítím jeho chuť na jazyku, zasténám. Chutná mi, a tak se rozhodnu, že chci víc. Vložím si ho do úst celého a nechám ho zajet hlouběji, dokud mi nenarazí do krku.

„*Panebože*,“ zasténá a uhodí dlaní do stěny.

Několikrát ho nasaju, přejeďu mu jazykem po silné žíle, která se táhne po celé délce jeho přirození, a pak ho s mlasknutím pustím. Narovná se, rozervu obal od kondomu zuby a nasadím mu ho. Nicholasův pohled se do mě celou dobu propaluje.

Popadne mě za ramena, prudce mě zvedne a vmžiku mi vyhrne sukni a kalhotky odhrne stranou. „Potřebuju být v tobě.“

Zvedne mi nohy tak, abych je kolem něj znovu obmotala, a jedním mocným pohybem do mě vklouzne.

Neskutečně hluboko.

Nasadí rychlé, zběsilé tempo a mně se protočí oči, protože takhle mě ještě nikdo nikdy nešoustal. Rychle a nestydatě, jako bych byla to jediné, co chce.

Tato myšlenka v kombinaci s tím, jak mě naplňuje, rychle přiblíží mé vyvrcholení. Můj klitoris je zduřený a břišní svaly se mi svírají vzrušením.

„Panebože,“ zamumlám, zatímco hlavou narážím do zdi.
„Ten tvůj pták je boží.“

Nicholas se zasměje, začne do mě přirážet silněji a sevře má stehna tak pevně, že mi určité zůstanou modřiny. „Ukaž mi to,“ zachrčí, nasaje mezi zuby můj ušní lalůček a skousne ho. „Ukaž mi, jak moc je boží.“

Jeho slova jsou poslední kapka. Vybuchnu a zrak mi zatemní oslepující světla. Zaryju mu nehty do ramen a Nicholas mě nepřestává šoustat.

„To je ono, krasotinko. Udělej se.“

Ještě několikrát do mě přirazí a pak zajede tak hluboko, až ke mně zcela přitiskne boky a jeho hluboké zastenání rozechvěje všechny kosti v mém těle. Jeho penis sebou divoce škube.

Pomalů se vrátím na zem a uvědomím si, co se stalo a kde jsem.

Co bych teď měla dělat.

Nicholas pustí moje třesoucí se nohy, bříšky prstů mi přejede po stehnech, chytí mě za boky a opře si čelo o mé. „Řekni mi, jak se jmenuješ,“ zašeptá.

Neprozradím mu to. Místo toho ho od sebe odstrčím a poodejdu od něj. Nohy se mi stále třesou z toho, jak mě ojel.

Rozhodně to byl ten nejlepší sex, jaký jsem kdy zažila.

Okolní vzduch mě najednou začne dusit a já musím odejít. Okamžitě.

Nelíbí se mi, jaké pocity ve mně vyvolává. Protože mu *chci* říct, jak se jmenuju. Chci se ho zeptat, kam jede a jaké má přátele, ale takhle to já nedělám.

Taková já nejsem.

Takže se místo toho otočím zpátky k Nicholasovi, zatímco se na mě ze všech stran tlačí stěny. Přejdu k němu, chytím ho

kolem krku, stoupnu si na špičky a vtisknu mu něžný polibek na oteklé rty.

Jeho oči potemní.

Potom vyjdu co nejrychleji ze záchodů, aby za mnou nešel.

Nejde.

O tři hodiny později prostřelím v zapadlé uličce Andrewovi krk, a zatímco sleduju, jak jeho krev stéká po popraskaném chodníku, z ruky mu padá napodobenina naší drogy a barman se hroutí na kolena... dokážu myslet jen na to, jak ráda bych Nicholasovi prozradila své jméno.

Nicholas

Mám zauzlovaný žaludek. Hlava se mi samou úzkostí točí a do krku mi stoupá žluč.

Moc se mi toho pod kůži nedostane a z ještě méně věcí si dělám starosti, ale kdykoli se podívám na svou sestru Rose, cítím nervozitu, která mě nahlodává, jako když datel ťuká do stromu. Ten pocit je o to silnější, když vím, že ji vidím naposledy na bůhvíjak dlouho.

V utajení nebudu poprvé, ale bude to poprvé od té doby, co jsme zbyli jen my dva. Od té doby, co jsem ji vystopoval v zapadlých uličkách Chicaga a konečně – *konečně* – jsem ji dal do pucu a ubytoval u sebe v bytě.

„Máš hlad?“ zeptá se s nadzvednutým obočím a položí si ruku v bok.

„Něco bych si dal.“ Pokrčím rameny, poklepu prsty o dřevěný kulatý jídelní stůl a pozoruju, jak poletuje po maličké kuchyni. Zatímco sype do hrnce těstoviny z krabice, ošívá se a pak si projede okousanými nehty rudé vlasy.

„Kdy ses naposledy viděla se svým patronem?“

Rose sebou škubne, zapře se rukama o bílý sporák, svěsí hlavu a zhluboka si povzdychne. „Nezačínej s tím, Nicku.“

„Já s ničím nezačínám. Jen se ptám.“

„Tak se neptej,“ vyštěkne.

V hrudi mě píchne. Zamračeně přejedu pohledem po pihách na jejích tvářích, sjedu na její vystouplé pánevní kosti, které už aspoň nevyčnívají tolik jako dřív, a pak na jizvy a vybledlé šrámy mezi jejími prsty a na pažích.

Z šuplíku po své pravici vytáhne dřevěnou vařečku, a když zásuvku prudce zavře, ostatní kuchyňské náčiní zarachotí. „Cejtím, jak mě zkoumáš. Přestaň s tím.“

Zvednu koutek úst, promnu si čelist a na bříškách prstů mě zaškrábe strniště. „Poslyš, holka...“

„Jsem o tři roky starší než ty.“

Zazubím se. „Detail.“

Rose se zasměje, zavrtí hlavou, otočí se zpátky ke sporáku a zamíchá těstoviny.

Žaludek se mi sevře a můj mozek se mi snaží poslat do úst slova, která nechci vyslovit. Kromě práce mi téměř na ničem jiném nezáleží, jediná výjimka je se mnou v této místnosti a z představy, že ji nechám samotnou na bůhvíjak dlouho, se mi dělá špatně.

„Budu muset na chvíli odjet.“

Sestra svěsí ramena. „Proč?“

Přejedu si jazykem po předních zubech.

Rose zaváhá. „Kvůli práci?“

Přikývnu.

Pokývne hlavou, strčí si prsty do úst a začne si okusovat nehty.

Ztěžka vydechnu, postavím se, přičemž dřevěné nohy židle zaskřípou o šeredné parkety, a přejdu k ní. „Tohle je odpornej zlozvyk.“

Rose ke mně vzhledne a rty se jí roztáhnou do smutného úsměvu. „No jo... ale mívala jsem horší.“

Zamračeně ji přes ruku plácnu, aby ji vyndala z úst.

Sestra se nepatrně zasměje a otočí se, aby zamíchala těstoviny. „Uvolni se, Nicku. Když si nebudeme z minulosti dělat legraci, nikdy se přes ni nepřeneseme. Mně humor pomáhá.“

„Humor má bejt vtipnej.“

„Nemůžu za to, že seš suchar.“

Vymrštím se, popadnu ji a přitáhnou si ji k sobě. Potom jí zaháknou paži pod krkem a začnu jí třít pěstí o temeno hlavy.

Rose zajecí a praští mě vařečkou do paže. „Pusť mě, ty kreténe!“

V hrudi se mi rozlije hřejivé pobavení a rozšíří se až do končetin. S úsměvem ji pustím a ona si s klením začne uhlazovat vlasy. Věnuje mi zlostný pohled, přejde k policičce na levé stěně místnosti, která slouží jako spíž, postaví se na špičky, aby sundala sklenici, a pak se vrátí zpátky.

Odlehčená atmosféra každou vteřinou, kdy mlčíme, houstne, až mě nakonec začne tlačit na hrudi.

„A budeš se moct někdy stavit?“ zeptá se.

V krku se mi vytvoří knedlík a já polknu. „To nevím.“

Rose přikývne, otočí se zpátky ke sporáku a zamíchá rajčatovou omáčku. A já mlčím, protože netuším, co bych jí ještě řekl, a doufám, že to tady beze mě nějak zvládne.

*

„Chci právníka,“ zavrčí drsným, hlubokým hlasem Ezekiel O'Connor usazený u kovového stolu v malé výslechové místnosti. Je vysoký, má široká ramena a dlouhé kaštanové vlasy,

kte­ré mu sa­ha­jí až na hrud', a v po­zi­ci ko­ho­ko­li jiného bych se ho nej­spíš bál. Pů­so­bí ja­ko drs­ňák a zá­ro­veň ja­ko srd­cař – ja­ko by člo­vě­ku nej­dřív roz­bil hlavu skle­ni­cí, pak mu po­mohl vstát a koupil mu no­vou run­du.

„Jas­ně.“ Uš­klíb­nu se a opřu se, až se obě před­ní nohy žid­le zvednou do vz­du­chu. Roz­hléd­nu se po prostých šedých zde­ch a pak se zah­le­dím na jed­no­ce­stné zrcad­lo na­pro­ti. „Však si jen tak po­ví­dá­me, ne?“

Přim­hou­ří zla­ta­vé oči.

„Po­kud teda...“ Povz­dy­chnu si a pro­hráb­nu si rukou své lehce zvlněné vlas­y, kte­ré se zá­hy vrá­ti na svo­je mí­sto. „Ale ne, to nic.“

Eze­kiel zat­ne čelist.

„Pa­ne­bo­že, nech to­ho, Wood­sworthe,“ za­ú­pí vedle mě Seth. „Víš, že nes­ná­ším, kdy­ž ří­káš ,to nic' ja­ko ženská.“

Namí­řím na Setha pr­stem. „Seš sex­is­tický ho­va­do. Jen se ho sna­žím ne­vy­dě­sit.“ Má­vnu rukou smě­rem k Eze­kielovi. Neujde mi, že se na žid­li lehce před­klání, ja­ko by náš roz­ho­vor poslou­chal, ale nech­těl to při­z­nat. Tohle je mo­je ob­lí­bená část vý­se­chu. Ma­ni­pu­lace. De­ba­ta. Vět­ši­nou lidem vy­lo­že­né ne­po­pisu­je­me, co je čeká, kdy­ž ne­bu­dou spo­lu­pra­co­vat, ale ve vět­ši­ně pří­padů jim to sta­čí jemně naz­na­čit, což se Sethem už umíme do­ko­nale.

Eze­kiel po­kle­pá­vá nohou tak rych­le, že roz­tře­se celý stůl. „Nechci bejt za krysu, kurva.“

„No...“ Vy­de­chnu, sun­dám ko­že­nou bun­du z opěrky žid­le a po­sta­vím se. „Buď pro nás bu­deš pra­co­vat, nebo pů­jdeš do lo­chu.“

„No jo,“ za­bru­čí a pro­hráb­ne si své svě­tle hně­dé vlas­y.

„Můžeš to risknout,“ vlo­ží se do to­ho Seth. „Tvůj táta má ur­či­tě ně­já­ký ko­ne­xe, ne?“

Eze­kielovi po­tem­ní oči a začne bub­no­vat prsty do sto­lu.

„Ajo.“ Seth se plácne do čela. „Máš pravdu, já zapomněl. Moje chyba, chlače.“

„Na co jsi zapomněl?“ zeptám se, i když odpověď už dávno znám. Žaludek se mi sevře napětím, protože je riskantní ukázat svou tvář muži, který je součástí zločinecké organizace, do které se mám infiltrovat. Naším postupům ale věřím. Tím, že se mu představím, mezi námi vybuduju nezbytnou důvěru, ale ze začátku bývám vždycky nervózní.

Seth semkne rty, vrhne pohled na Ezekiela a pak obrátí pozornost na mě. „Jeho otec zemřel ve vězení.“

Přikývnu a promnu si bradu. „To je fakt.“ Otočím se k Ezekeiovi. „Jak že to bylo? Sedmačtyřicetkrát ho pobodali a pak ho našli oběšeného ve sprše?“

Ezekeiovi se roztřeše brada a zatne velké ruce v pěst.

Využívat Ezekeiova otce, abychom ho přinutili ke spolupráci, je risk. Spoléháme na klepy – na fámy, které jsme vyčetli v jeho složce ze zápisů jiných agentů, podle kterých se Ezekiel děsí toho, že dopadne stejně jako jeho otec.

Hvízdnu a vklouznu do rukávů bundy. „Snad vůči tobě nechovaj nějakou zášť.“

„Fajn,“ vyprskne. „Jdu do toho, ale poslouchejte. Jestli se to dostane ven, jestli se něco posere... Zabijou mě.“

Mé útroby zaplaví úleva, jako když se protrhne přehrada.

„V tom případě to nepodělej.“ Opřu se klouby prstů o stůl a zahledím se Ezekeiovi do jantarových očí. „A teď mi pověz, co víš o Dorothy Westerlyových.“

Evelina

Dáš si?“ zeptá se Ezeziel a posadí se na židli naproti mně. „Přes stůl zavane zápach smaženého kuřete a šťávy, který se line vzduchem. Kuchyně je velká jako menší domek, a on se přesto rozhodne posadit vedle mě. Byl sice pryč celý den, ale to ještě neznamená, že ho chci u sebe.

S nakrčeným nosem vzhlednu od svého černého notýsku a zavrtím hlavou.

Ezeziel se zasměje. „Zapomněl jsem, že máš teď vlastně to svoje veganský období.“

„To není žádný *období*,“ vyštěknu.

„Tak co to je?“ Nakrčí kaštanová obočí a strčí si do úst kuřecí stehno.

„Jen se nechci podílet na vraždění zvířat kvůli chvilce potěšení. Je to sobecký.“

Ezeziel se znovu zasměje, dramaticky mlaskne a se zasténáním se znovu zakousne do stehýnka.

Protočím oči a znovu se zahledím do zápisníku. Snažím se soustředit na jednotlivá slova a v koutku úst okusuju tvrdý konec plastové propisky. Hrdlem mi vystoupá znechucení. Začnu

text zběsile přeškrťávat, dokud mě nebolí ruka a všechna slova nejsou začmáraná.

Naprostá kravina.

„Mňam, co to tady tak voní?“ rozkmitá vzduch hlas Dorothy. Je něžný a vzdušný a bodne mě do uší stejně jako kdykoli, když promluví. Vzhlednu zpoza řas a sleduju, jak vejde do kuchyně a se širokým úsměvem se zastaví u Ezekiela.

„Zvířecí maso,“ mrkne na mě Ezekiel.

Odfrknu si.

Dorothy se zahihňá. „To zní lahodně.“

„Fakt? Tvoje ségra si myslí, že je to nechutný.“

„Mně je úplně putna, co děláš se svým životem, Ezekieli.“ Prudce zavřu zápisník a přitáhnu si ho k hrudi.

„No, Evie nemá zrovna vybraný vkus,“ rýpne si Dorothy a vrhne na mě letmý pohled. „Bez urážky.“

S přimhouřenýma očima si prohlédnu její světle modrý kostkovaný oblek, který jí dokonale padne, a zářivě rudé rty. Upravená chodí vždycky, ale dnes je vyšňořená, a i když jsem neskutečně ráda, když je z domu pryč, představa, že vyrazí ven a bude se vystavovat na veřejnosti, se mi vůbec nelíbí.

Buď si to, že nás neustále ohrožuje, neuvědomuje, nebo jí to je jednoduše jedno. Táta ji zbožňuje natolik, že jí otěže nepřitáhne. Vina, kterou cítí vůči Nesse, se přetavila v lásku k Dorothy, která bez námahy vklouzla do role „tatínkovy oblíbenkyně“. Což mi vůbec nevadí. Já ničí oblíbenkyně být nechci. Přeju si akorát to, aby mě všichni nechali na pokoji.

Dorothy bych zabila už před lety, ale to by tátu zničilo, a i když mně na ostatních moc nezáleží, rodina byla pro Nessu vším, což znamená, že je vším i pro mě. Ale přesto vyčkávám, pozoruju dění a hledám důkaz, že to, jak Nessa přepadla přes

zábradlí lodi, nebyla jen ledajaká „nehoda“. Jednoho dne se Dorothy prozradí. Do morku kostí jsem si jistá, že za to může ona.

„Můžeme jít?“ zeptá se jí Ezekiel.

„Jo,“ odpoví. „Táta už mi všechno řekl.“

Nakloním hlavu a zvědavost mi začne v nitru tkát pavučiny. Nikdy jsem neviděla, že by Ezekiel šel někam s Dorothy, a už vůbec nikdy společně nezařizovali nic pro tátu. „Kam jdete?“

Dorothy se na chvíličku zatváří zmateně. Svráští obočí a rozhlédne se ze strany na stranu, jako by má otázka odemkla neviditelnou hádanku, kterou musí vyřešit. Ale trvá to jen okamžik. Stejně rychle, jako se zmatení objevilo, zase zmizí. Její pohled se rozjasní a po tváři se jí rozlije úsměv. „Ezekiel chce nabrat jednoho chlápka. Táta mě poprosil, abych šla taky a proklepla ho.“

Ezekielovi ztuhnou ramena. „Poznal bych, kdyby se nám nehodil. Myslíš si, že lžu? S tím běž do prdele. Je to nejlepší zloděj, kterýho znám. Tvůj táta chce proniknout do obchodu se šperkama a ten chlápek o tom ví všechno.“

Dorothy se zasměje. „Já si nic nemyslím, Ezekieli. Jen opakuju, co říkal táta.“ Sestra nakloní hlavu a znovu se zahledí na mě. „Copak ti o tom neřekl?“

Její slova mě píchnou v hrudi, protože *ne*, neřekl mi o tom. Vím, že začal zvažovat obchodování s diamanty, ale netušila jsem, že abychom toho dosáhli, budeme nabírat lidi zvenčí. Sice nemusím vědět o všem, co se děje, ale stejně mě bolí, že akorát stojím v pozadí, nic se mi neříká a s otcem nás svazuje akorát krevní pouto.

Ještě když mi v soukromí tvrdí, jak jsem pro něj důležitá.

Chápu ale, proč mi to neřekl. Já bych s nabíráním nových členů totiž nesouhlasila. Naší rodině trvalo roky, než jsme se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zmámení**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.